

ROBERT

HARRIS

INDEX

STRACHU

INDEX STRACHU

Robert Harris

INDEX STRACHU

Z angličtiny preložil Patrik Roľko

slovar

Copyright © Robert Harris 2011
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2012
Translation © Patrik Roľko 2012

ISBN 978-80-556-0457-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mojej rodine –
Gill,
Holly, Charlie, Matilde a Samovi*

1

Naučte sa odo mňa – a ak vám nebudú stačiť moje rady, tak vám azda bude dostatočným poučením môj príklad –, aké nebezpečné je získanie vedomostí a o čo šťastnejší je ten, kto verí, že jeho rodné mesto je svet, než ten, kto sa snaží stať väčším, než je v jeho silách.

Mary Shelleyová, *Frankenstein* (1818)

Doktor Alexander Hoffmann sedel pred kozubom vo svojej pracovni v Ženeve a pri svetle kľbovej lampy, ktorú si pritiahol čo najbližšie, listoval v prvom vydaní *Prejavov emócií u človeka a u zvierat* od Charlesa Darwina. V popolníku ležala vyhasnutá, sotva spolovice vyfajčená cigara. Kyvadlové hodiny z viktoriánskych čias v hale práve odbíjali polnoc, ale Hoffmann ich nevnímal. Rovnako nevnímal ani oheň v kozube, ktorý pomaly dohasínal. Jediné, čomu v tejto chvíli venoval všetku pozornosť, bola Darwinova kniha.

Vedel, že ju vydala firma Johna Murrayho v Londýne roku 1872 vo dvoch nákladoch s celkovým počtom sedemtisíc výtlačkov. Vedel aj to, že v druhom náklade sa objavila malá tlačová chyba – skomolené slovo *htat* – na strane 208. Keďže výtlačok, ktorý držal v rukách, tento preklep neobsahoval, usúdil, že musí jednoznačne pochádzať z prvého nákladu, čo výrazne zvyšovalo jeho hodnotu. Obrátil knihu a skúmavo si prezrel chrbát. Mala pôvodnú väzbu zo zeleného plátna so zlatými písmenami, na koncoch

iba mierne ošúchanú. Kniha predstavovala presne to, čomu sa na trhu so starými tlačovinami hovorilo „vysokokvalitný výťah“, a jej cena mohla byť okolo pätnásťtisíc amerických dolárov. Našiel ju v balíku adresovanom na jeho meno, keď sa čosi po desiatej večer, teda krátko po tom, čo sa uzavrela newyorská burza, vrátil domov z firemnej kancelárie. Pripadalo mu to zvláštne, pretože hoci bol veľkým zberateľom prvých vydaní vedeckých prác a túto knihu si dokonca už aj vyhľadal na internete s úmyslom kúpiť ju do svojej súkromnej zbierky, nikdy si ju neobjednal.

Prvé mu napadlo, že v tom má určite prsty jeho žena, lenže tá to rázne poprela. Sprvu sa jej zdráhal uveriť, prenasledoval ju po kuchyni, zatiaľ čo prestierala stôl na večeru, a stále jej tú vzácnu knihu strkal pod nos.

„Tvrdíš teda, že si ju naozaj nekúpila ty?“

„Presne tak, Alex. Prepáč, ale naozaj som to nebola ja. Čo ja viem, možno je od nejakej tvojej tajnej čitateľky.“

„Si si tým stopercentne istá? Nemáme nejaké výročie alebo čo? Nezabudol som náhodou na niečo?“

„Preboha, prestaň, ja som ti ju nekúpila, jasné?“

Kniha prišla len tak, bez akejkoľvek sprievodnej informácie, iba s lístkom, na ktorom bola adresa holandského kníhkupectva: *Rosengarden & Nijenhuis, starožitné vedecké a lekárske knihy. Založené 1911. Prinsengracht 227, 1016 HN Amsterdam, Holandsko*. Hoffmann šliapol na pedál pod odpadkovým košom, a len čo sa príklop zdvihol, vytiahol z neho hrubú hnedú obálku vystlanú bublinkovou fóliou. Adresa vytlačená na nalepenom štítku bola správna: „Dr. Alexander Hoffmann, Villa Clairmont, 79 Chemin de Ruth, 1223 Cologny, Ženeva, Švajčiarsko.“ Bola odoslaná z Amsterdamu predošlý deň a priniesol ju kuriér.

Po večeri – rybárskom koláči a zelenom šaláte, ktoré im gazdiná stihla nachystať ešte pred odchodom domov – zostala Gabrielle v kuchyni, aby po telefóne doladila posledné detaily svojej výstavy pred zajtrajšou vernisážou, zatiaľ čo sa Hoffmann so záhadnou knihou nerušene vzdialil do svojej pracovne. Sedel nad ňou ešte aj o hodinu neskôr, keď cestou do postele prechádzala okolo.

„Nebud' hore dlho, miláčik. Budem na teba čakať,“ pripomenula mu.

Neodpovedal. Zastala vo dverách a chvíľu ho pozorovala. Na štyridsaťdva rokov vyzeral stále mlado a bol oveľa väčší krásavec, než si uvedomoval, čo bola vskutku vzácna vlastnosť, ktorá ju na mužoch priťahovala. Niežeby bol skromný, to pochopila už dávno. Naopak, bol až vrcholne lahostajný ku všetkému, čo si nevyžadovalo jeho intelektuálny záujem, čím si medzi priateľmi vyslúžil povest' neuveriteľne bezočivého a neznesiteľne sarkastického spoločníka. Aj to sa jej na ňom páčilo. Stála tam a pozorovala jeho až neprirodzené chlapčenskú americkú tvár, sklonenú nad knihou; okuliare zastoknuté do hustých svetlohnedých vlasov, čo odrážali plamene mihotajúce sa v kozube akoby k nej vysielali jasný varovný signál. Vedela veľmi dobre, že v takýchto okamihoch ho nemá rušiť. Odovzdane si vzdychla a pobrala sa do spálne.

Hoffmann vedel veľmi dobre, že *Prejavy emócií u človeka a zvierat* sú jednou z prvých kníh, ktoré obsahovali fotografie, ale nikdy predtým ich nevidel. Monochromatické ilustrácie zobrazovali portréty mužov, žien a detí z ateliérov viktoriánskych umelcov a pacientov ústavu pre duševne chorých v Surrey a vyjadrovali rôzne emócie – smútok, zúfalstvo, radosť, vzdor, hrôzu. Zámerom tejto vedeckej publikácie bol totiž analytický pohľad na živočíšny druh *Homo sapiens* ako na zviera s charakteristickými zvieracími reakciami a s inštinktom, zbavené masky spoločenského šarmu. Ilustrácie zobrazovali ľudí, ktorí sa narodili v zlatom veku rozvoja vedy, škulavé oči a krivé zuby im však dodávali výzor úskočných poverčivých sedliakov z obdobia stredoveku. Hoffmannovi pripomínali mátohy z detstva – zlomyseľné strašidelné bytosti zo starých rozprávkových kníh, ktoré sa vám uprostred noci prikradnú k posteli, schmatnú vás do kostnatých rúk a odvedú hlboko do lesa.

Na knihe bolo ešte čosi, čo ho znepokojovalo. Lístok s adresou kníhkupectva bol založený medzi stranami v kapitole venovanej strachu, ako keby odosielateľovi záležalo na tom, aby ho upozornil práve naň:

Vystrašený človek stojí sprvu nehybne a bez dychu ako socha, alebo sa skrčí, ako keby chcel inštinktívne zabrániť, aby ho spozorovali. Srdce mu bije rýchlo a prudko, vzrušene búši a naráža na rebrá...

Vždy, keď Hoffmann nad niečím sústredene premýšľal, nachýlil hlavu nabok a zadíval sa kamsi do neznáma – a presne tak to bolo aj teraz. Žeby to bola iba náhoda? Určite, odpovedal si v duchu, čo iné by to mohlo byť? Na druhej strane, fyziologické účinky strachu priamo súviseli s projektom VIXAL 4, na ktorom práve pracoval, preto ho tá výstižná narážka tak znepokojovala. Projekt VIXAL 4 bol však prísne tajný, vedel o ňom iba jeho výskumný tím, a hoci si dal záležať na tom, aby jeho členovia boli za svoju lojalitu dostatočne odmenení – nástupný plat dvestopäťdesiat tisíc amerických dolárov plus niekoľkonásobne vyššie odmeny –, bolo nanajvýš nepravdepodobné, aby niektorý z nich utratil len tak pätnásť tisíc dolárov za anonymný dar. Jediný, kto si niečo také zaručene mohol dovoliť, kto vedel o projekte absolútne všetko a takúto záhadnú zásielku by vnímal ako dobrý žart – ak to tak naozaj bolo, potom šlo o rozhodne drahý žart –, bol Hugo Quarry, jeho obchodný partner. Hoffmann napriek neskoršej nočnej hodine vzal telefón a vytukal číslo.

„Ahoj, Alex. Ako sa máš?“ Quarryho hlas neprehrádzal ani najmenšie rozhorčenie, nech už mu telefonát uprostred noci pripadal akokoľvek čudný, jeho príkladná slušnosť bola vždy v pohotovosti. Navyše bol zvyknutý na Hoffmannove spôsoby, na nevypočítateľné správanie „šialeného profesora“, ako ho sám nazýval – a vravieval mu to do očí i za chrbtom, lebo baviť sa s každým rovnako na verejnosti i v súkromí bolo neoddeliteľnou súčasťou jeho vrodeneho šarmu.

Hoffmann, stále zahĺbený do textu opisujúceho strach, sa mykol. „Á, ahoj. Počuj, ty si mi kúpil knihu?“

„Tak o tom nič neviem, kamarát. Prečo sa pýtaš? Mal som ti nejakú kúpiť?“

„Nieкто mi práve poslal prvé vydanie jednej Darwinovej knihy, a vôbec netuším kto.“

„Bude asi poriadne drahá.“

„Určite. Napadlo mi, či si mi ju neposlal ty, keďže vieš, aký je Darwin dôležitý pre VIXAL.“

„Ľutujem, ja som to nebol. Nemohol to byť nejaký náš klient? Čo ak poslal tú knihu ako prejav vďaky a zabudol priložiť vizitku? Ako vieš, všetkým prinášame slušné peniaze.“

„Áno, máš pravdu. Možno to bol niektorý z nich. Fajn. Prepáč, že som ťa otravoval.“

„V pohode. Uvidíme sa ráno. Zajtra je náš veľký deň. Vlastne dnes. Mal by si už ísť spať.“

„Jasné. Už idem. Tak dobrú noc.“

Keď sa strach vystupňuje do krajnosti, ozve sa srdcervúci výkrik hrôzy. Na pokožku vystúpia kropaje potu. Všetky svaly na tele sa uvoľňujú. Zakrátko nasleduje pocit totálneho vyčerpania a duševné sily ochabujú. Vnútorosti dostávajú priamy zásah. Zvieracie prestávajú fungovať a nezadržia už telesné výlučky...

Hoffmann si priložil knihu k nosu a ovažoval ju. Razila kožou, prachom starých knižníc a dymom z cigary, takým ostrým a štipľavým, ako keby ju fajčil niekto v jeho tesnej blízkosti. A ešte akousi chemickou látkou – možno formaldehyd alebo svietiplyn. Preniesol sa v duchu do devätnásteho storočia, predstavil si vtedajšie laboratórium alebo poslucháreň a na okamih sa mu pred očami zjavili Bunsenove horáky rozmiestnené na drevených pultoch, skúmavky s kyselinou a kostra opice. Založil lístok kníhkupectva medzi rozčítané strany a opatrne knihu zatvoril. Potom vstal, podišiel ku knižnici a dvoma prstami jej zľahka urobil miesto medzi prvým vydaním *Pôvodu druhov*, ktoré kúpil na aukcii v Sotheby's v New Yorku za stodvadsaťpäťtisíc dolárov, a v koži viazaným výtlačkom *O pôvode človeka*, ktorý kedysi patrila T. H. Huxleymu.

Neskôr sa bude snažiť vybaviť si každý detail toho, čo nasledovalo. Na termináli Bloomberg, ktorý stál na pracovnom stole, skontroloval konečné hodnoty indexov na amerických burzách: Dow Jones, S&P 500 a NASDAQ skončili poklesom. Odpovedal na email Susumovi Takašimu, dilerovi zodpovednému za VIXAL 4 v nočných hodinách, ktorý ho informoval, že všetko funguje, tak ako má, bez akýchkoľvek zádrhov, a pripomenul mu, že tokijská burza sa po troch dňoch, ktorými vyvrcholili každoročné sviatky Zlatého týždňa, znovu otvára už o necelé dve hodiny. Trhy určite začnú na nižších hodnotách, aby dohnali to, čo predstavovalo týždeň klesajúcich cien v Európe a v Spojených štátoch. A bola tu ešte jedna vec:

VIXAL navrhuje predať nakrátko ďalšie tri milióny akcií spoločnosti Procter & Gamble po šesťdesiatdva dolárov za kus, čím by sa ich celkové množstvo navýšilo na šesť miliónov – a to už je poriadne veľký obchod. Súhlasí Hoffmann s touto transakciou? Hoffmann odpovedal „OK“, potom zahodil nedofajčenú cigaru, postavil pred kozub kovový paraván a pozhasínal svetlá v pracovni. V hale skontroloval, či sú zamknuté vchodové dvere, a na ovládači poplašného zariadenia vyťukal štvormiestny číselný kód 1729. (Číslice pochádzali z rozhovoru medzi matematikmi G. H. Hardy a S. I. Rámánudžanom z roku 1920. Vtedy Hardy nastúpil do taxíka s týmto číslom a dal sa ním odviezť do nemocnice, aby navštívil zomierajúceho kolegu. Len čo k nemu dorazil, poťažoval sa, aké to len bolo „hlúpe číslo“, na čo mu Rámánudžan odpovedal: „Nie, Hardy! Mýlite sa! To číslo je veľmi zaujímavé. Je to najmenšie celé číslo, ktoré môžeme rozložiť na súčet dvoch tretích mocnín dvoma rôznymi spôsobmi.“) Na prízemí nechal zažatú len jednu lampu – tým si bol istý –, vystúpil po točitých schodoch z bieleho mramoru na horné podlažie a zamieril do kúpeľne. Zložil si okuliare, vyzliekol sa, umyl, vyčistil si zuby a obliekol modré hodvábne pyžamo. Nastavil si budík na mobilnom telefóne na pol siedmu, pričom si všimol čas na displeji, ktorý ukazoval dvadsať minút po dvanástej.

Keď vkročil do spálne, prekvapilo ho, že Gabrielle je ešte hore. Ležala na chrbte na nerozostlanej posteli v čiernom hodvábnom kimone. Na toaletnom stolíku sa mihoval plameň vonnej sviečky, inak bola celá miestnosť ponorená do tmy. Ruky mala nedbanlivo založené za hlavou, lakte vystrčené do strán, nohy skrížené v kolenách. Štíhle biele chodidlo s namaľovanými krvavočervenými nechťami krúžilo netrpezlivo vo vzduchu nasýtenom vôňou.

„Bože, prepáč,“ povedal. „Úplne som zabudol, aký je dnes deň.“

„Nič sa nedeje.“ Rozviazala si opasok, rozhrnula hodvábne kimono a načiahla sa k nemu. „Ja na to nikdy nezaбудnem.“

*

Bolo čosi pred štvrtou ráno, keď Hoffmanna niečo prebudilo. Chvíľu mu trvalo, kým sa prebral z hlbokého spánku, a keď konečne otvoril oči, uvidel priam nebesky žiarivé biele svetlo. To svetlo malo geometrický tvar, pripomínalo grafickú tabuľku s úzkymi riadkami a širokými stĺpcami, ibaže v nej neboli zanesené nijaké dáta – vyzeralo to ako sen nejakého matematika, okrem toho, že toto nebol nijaký sen, ako si uvedomil už po niekoľkých sekundách ospalivého žmúrenia na ten výjav. Nezvyčajný obraz totiž vytváralo svetlo pochádzajúce z ôsmich päťstowattových halogénových žiaroviek v bezpečnostných svietidlách rozmiestnených v záhrade, čo prenikalo do spálne medzerami v žalúziách – pri svojej výkonnosti by pokojne osvetlili aj futbalové ihrisko. Už dlhšie uvažoval, že ich dá vymeniť.

Svietidlá boli zapojené na tridsaťsekundový časovač. Zatiaľ čo čakal, kým uplynie nastavená doba, uvažoval, čo ich mohlo spustiť, čo narušilo infračervené lúče a prebehlo cez záhradu. Možno mačka, napadlo mu, alebo líška, či nejaký obrovský list, ktorý do monitorovaného priestoru zavial vietor. Po niekoľkých sekundách svetlá zhasli a miestnosť sa opäť ponorila do tmy.

Lenže vtedy už bol Hoffmann načisto prebudený. Načiahol sa za svojím mobilom. Bol z limitovanej série, vyrobenej špeciálne pre jeho hedžový fond, a dokázal šifrovať isté citlivé telefonáty a emaily. Nechcel zobudiť Gabriellu – neznášala tento jeho zlozvyk, dokonca ešte väčšmi než fajčenie –, preto sa s ním radšej schoval pod prikrývku. Zapol ho a narýchlo skontroloval prehľad ziskov a strát na ázijských burzách. V Tokiu, v Singapore i v Sydney sa trhy správali presne tak, ako predpokladal – padali. Zato VIXAL 4 vykazoval nárast už 0,3 percenta, čo podľa jeho výpočtov znamenalo, že odkedy zaliezol do postele, zarobil takmer tri milióny dolárov. Spokojný s výsledkom vypol mobil a vrátil ho na nočný stolík, keď vtom začul čudný zvuk: tichý, neidentifikovateľný, a predsa rušivý šum, ako keby niekto chodil dole po prízemí.

S pohľadom upretým na červené svetielko dymového detektora na strope načiahol ruku ku Gabrielle a nežne ňou zašmátral pod prikrývkou. Zavše, keď po milovaní nemoh-

la zaspať, vytratila sa do svojho ateliéru na prízemí a počas tam ešte pracovala na svojich dielach. Jeho dlaň sa pomaly posúvala po vyhriatom matraci, až kým končeky prstov nenarazili zľahka na jej bok. Hneď nato zamumlala čosi nezrozumiteľné, obrátila sa k nemu chrbtom a priťahla si prikrývku tesnejšie k telu.

Zdola sa opäť ozval ten čudesný šuchot. Zdvihol sa na lakťoch a pozorne sa započúval. Nebol to nijaký konkrétny zvuk – iba akési náhodné, sotva počuteľné tupé buchnutie. Mohlo to byť v rozvodoch vykurovacieho systému, do ktorého sa nerozumel, alebo nejaké dvierka, ktorými kdesi v dome plieskal prievan. V tejto chvíli bol ešte celkom pokojný. Dom bol po všetkých stránkach dokonale zabezpečený, napokon hlavne preto ho pred niekoľkými týždňami kúpil: stál v bezpečnej vzdialenosti od záplavovej zóny, obklopoval ho trojmetrový múr s masívnymi elektronicky ovládanými bránami, vchodové dvere boli vystužené oceľou a ovládali sa pomocou kódovej klávesnice, všetky okná na prízemí mali výplň z nepriestrelného skla a v hale bol umiestnený alarm s vysoko citlivými pohybovými senzormi, ktorý určite zapol, predtým než sa pobral do postele. O tom vonkoncom nepochyboval. Šanca, že by nejaký vtrelec prekonal všetky tie prekážky a dostal sa nerušené do domu, bola takmer nulová. Okrem toho, sám bol vo vynikajúcej fyzickej kondícii; už dávno totiž zistil, že vysoká hladina endorfínov v krvi mu umožňuje lepšie premýšľať. Preto pravidelne cvičil, posilňoval a behal. Začal sa v ňom prebúdať atavistický inštinkt chrániť si svoje teritórium.

Vyliezol z postele, opatrne, aby nezobudil Gabriellu, založil si okuliare, navliekol župan a obul si papuče. Na chvíľu zaváhal. Rozhliadol sa po miestnosti, ale v tme nevidel nič, čo by mohol použiť ako zbraň. Do vrečka si zasuňul mobil a otvoril dvere – najprv ich iba máličko podchýlil, a keď za nimi nič podozrivé nevidel, otvoril ich dokorán. Z lampy na prízemí prenikalo hore tlmené svetlo. Chvíľu zostal stáť na prahu a pozorne počúval. Ale zvuky – ak sa tam dole vôbec nejaké zvuky ozývali, o čom už začínal pochybovať – stíchli. Asi po minúte vykročil k schodisku a pomaly po ňom zostupoval dolu.

Možno šlo iba o následok čítania Darwina tesne pred spaním, ale keď schádzal po schodoch, zreteľne, s jasnou vedeckou nezaujatosťou zaznamenával vlastné fyzické symptómy. Dych sa mu skracoval, tep zrýchľoval tak intenzívne, až mu to bolo nepríjemné. Cítil, ako sa mu všade na tele ježia chlpy.

Konečne zišiel až na prízemie.

Honosný dom v štýle belle époque si v roku 1902 dal postaviť istý francúzsky obchodník, ktorý zbohatol na výrobe dechtového oleja. Predošlý majiteľ ho doslova prepchal nábytkom a všemožnými interiérovými doplnkami, stačilo sa doňho rovno nastahovať. A možno práve preto sa v ňom Hoffmann nikdy necítil úplne doma. Naľavo od neho boli vchodové dvere a priamo pred ním dvere do salónu. Napravo sa nachádzala chodba, ktorá viedla do centrálnej časti domu. Tú tvorili jedáleň, kuchyňa, knižnica a zimná záhrada vo viktoriánskom štýle, ktorú Gabrielle využívala ako ateliér. Stál nehybne na mieste, pripravený brániť sa. Nepočul nič nezvyčajné. Z kúta haly naňho žmurkalo malé červené oko pohybového senzora. Ak si nedá pozor, spustí alarm sám. Odvtedy, čo sa presťahovali do štvrti Cologny, stalo sa to už dvom ich susedom – tie obrovské vily nervózne zavýjali bez akéhokoľvek dôvodu ako hysterické bohaté staré dámy schované za vysokými múrmi obrastenými brečtanom.

Uvoľnil si ruky a prešiel po mramorovej dlažbe k starožitnému barometru na stene. Stlačil poistku a barometer sa okamžite odklopil. V malej priehradke za ním bol ukrytý ovládací panel alarmu. Vystrel pravý ukazovák, prichystaný vyfukať vstupný kód, aby vypol bezpečnostný systém a mohol sám skontrolovať dom.

Ibaže alarm bol už deaktivovaný.

Stál tam ako socha, s prstom namiereným na klávesnicu, zatiaľ čo sa racionálna časť jeho mysle snažila nájsť vysvetlenie, ktoré by ho dostatočne uspokojilo. Možno Gabrielle nakoniec predsa len zišla dolu, vypla alarm, a keď sa neskôr vracala do postele, zabudla ho znovu zapnúť. Možno ho ešte predtým zabudol zapnúť on sám. Alebo prestal fungovať.

Pomaličky sa zvrtol doľava a prebehol pohľadom po vchodových dverách. Videl, ako sa od ich lesklého čierne-

ho povrchu odráža svetlo lampy. Boli očividne pevne ztvorené, nikde ani stopy po vlámaní. Rovnako ako alarm patrili k najnovším modelom na trhu a ovládali sa tým istým štvormiestnym číselným kódom. Pozrel za seba na schody a do chodby vedúcej dovnútra domu. Všade vládlo ticho. Vykročil k dverám, vyťukal kód. Počul, ako sa zámkový mechanizmus uvoľnil. Uchopil ťažkú mosadznú kľučku, otvoril dvere a vykročil do tmy.

Mesiac žiariaci vysoko nad rozľahlým trávnikom, teraz čiernym ako uhoľ, pripomínal striebornomodrý disk letiaci obrovskou rýchlosťou cez masy čiernych mrakov valiacich sa po oblohe. Tieni rozložitých jedlí, ktoré chránili dom od cesty, sa kolísali a šelestili vo vetre.

Hoffmann vystúpil spod prístreška nad vchodom a urobil pár krokov smerom k prístupovej ceste vysypanej štrkom – tých pár krokov však stačilo na to, aby narušil infračervené senzory zaznamenávajúce pohyb pred domom a aktivoval reflektory. Pri nečakanej záplave ostrého svetla, ktorá vzápätí nasledovala, sa doslova strhol a zostal stáť na mieste ako prikovaný. Cítil sa v tom okamihu ako väzeň pristihnutý pri úteku. Inštinktívne zdvihol ruky, aby si chránil oči, a otočil sa k vstupným dverám. Pri pohľade do haly neušli jeho pozornosti veľké čierne baganče, postavené vzorne pred dverami, ako keby ich majiteľ nechcel do domu navláčiť blato alebo si jednoducho neželal vyrušiť jeho obyvateľov. Nepatrili Hoffmannovi, a už vôbec nie Gabrielle. Bol si takmer istý, že keď sa pred tými necelými šiestimi hodinami vrátil domov, nijaké baganče tam nestáli.

S pohľadom upretým na baganče zašmátral vo vrecku županu po mobile, a keď ho vyťahoval, takmer mu vypadol z ruky. Najprv vyťukal číslo 911, ale vzápätí si uvedomil, že nie je v Štátoch, ale vo Švajčiarsku, a skúsil to znova, tentoraz s číslom 117.

Podľa policajného oddelenia v Ženeve, ktoré zaznamenáva všetky hovory na núdzovej linke a ktoré následne vystavilo aj protokol o zázname, núdzové volanie sa ozvalo iba raz – o 3.59 ráno. Prijala ho službukonajúca operátorka, ktorá sa prihlásila strohým: „*Oui, police?*“

Hoffmannovi pripadal jej hlas v tom tichu až neznesiteľne hlučný. Zároveň si uvedomil, ako dobre ho pod tým

náporom svetla vidieť zo všetkých strán. Rýchlo ustúpil doľava, aby sa stratil z dohľadu niekomu, kto by ho mohol pozorovať z haly, a bez ďalšieho zaváhania sa chvatne znovu prikradol k domu. Zašepkal do telefónu: „*J'ai un intrus sur ma propriété.*“ Na zázname znie jeho slabý hlas pokojne, takmer roboticky. Je to hlas človeka, ktorého mozgová kôra – bez jeho vlastného vedomia – sústreďuje všetku silu na jediné: na prežitie. Je to hlas strachu.

„*Quelle est votre adresse, monsieur?*“

Nadiktoval svoju adresu. Počul, ako operátorka na druhom konci telefónu ťuká do klávesnice. Ďalej sa pritom zakrádal popri dome do bezpečia.

„*Et votre nom?*“

„Alexander Hoffmann,“ zašepkal.

Bezpečnostné reflektory osvetľujúce vstup zhasli.

„*Okay, monsieur Hoffmann. Restez là. Une voiture est en route.*“

Zložila. Hoffmann stál na rohu domu, sám uprostred tmy. Bol prvý májový týždeň, ale na švajčiarske pomery bolo vonku nezvyčajne chladno. Zo severovýchodu, od Ženevského jazera, fúkal silný vietor. Počul, ako do neďalekých mól so šplechotom narážajú rozbúrené vlny a ako lomozia zdvižné laná na sťažnoch jacht. Pritiahol si župan tesnejšie k telu. Triasol sa ako osika. Musel zaťat zuby, aby sa mu prestali drkotať. No napočudovanie, napriek všetkému, čo sa dialo, nepodliehal panike. V tej chvíli zistil, že panika je niečo úplne iné než strach. Panika predstavovala mravný a nervový kolaps, mrhanie vzácnou energiou, kým strach stelesnenie sily a inštinktu: zviera, ktoré sa v človeku postavilo na zadné a ovládlo jeho mozog i svaly. Hoffmann zavetril ako pes a vyzrel spoza rohu na jazero. Okamžite si všimol svetlo, čo vychádzalo odkiaľsi z prízemia, takmer na druhom konci vily. Okolitému kroviu dodávalo doslova magický nádych.

Počkal pol minúty a potom sa začal nečujne zakrádať bujným porastom, lemujúcim túto stranu domu, k zdroju svetla. Sprvu si nebol istý, z ktorej miestnosti vychádza, neodvážil sa do záhrady, odkedy absolvoval prehliadku svojej budúcej nehnuteľnosti s realitným agentom. Ale ako postupoval stále bližšie a bližšie, uvedomil si, že sa svie-

ti priamo v kuchyni, a keď sa k nej prikradol a opatrne nazrel dnu, uvidel v nej neznámeho muža. Bol obrátený chrbtom k oknu. Stál pri kuchynskom ostrove so žulovou doskou v strede miestnosti. Pohyby jeho rúk boli pokojné a rozvážne. Vyťahoval zo stojana jeden nôž za druhým a brúsil ich na malej elektrickej brúske.

Hoffmannovi sa rozbúšilo srdce tak prudko, že zreteľne počul jeho tlkot. Okamžite si spomenul na Gabriellu: musí ju čo najrýchlejšie dostať preč z domu, kým sa votrelec zdržiava v kuchyni. Dostať ju z domu alebo aspoň prinútiť, aby sa zamkla v kúpeľni a zostala tam, až kým nedorazí polícia.

V ruke stále zvieral mobil. Vyťukal jej číslo, nespúšťajúc oči z votrelca. O pár sekúnd nato počul vyzvárať jej telefón – príliš nahlas, aby bol hore v spálni. V rovnakom okamihu cudzinec zdvihol zrak od brúsky. Gabriellin telefón ležal tam, kde ho nechala, predtým ako sa pobrala do postele, na veľkom borovicovom stole v kuchyni. Displej sa rozžiaril a telefón v ružovom plastovom puzdre sa zo bzukotom natriasal na stole ako tropický chrobák prevrátený na chrbát. Votrelec zodvihol hlavu a pozrel na mobil. Chvíľu tam stál nehybne. Potom pokojne odložil nôž – Hoffmannov najobľúbenejší, ten s dlhou úzkou čepeľou, ktorý sa zvlášť hodil na vykosťovanie – a zamieril k stolu. Otočil sa pritom k oknu bokom a Hoffmann mal konečne možnosť vidieť ho trochu lepšie – plešatá hlava s dlhými riedkymi šedivými vlasmi na bokoch, zopnutými do chvosta, zarastená tvár, vpadnuté líca. Mal na sebe ošúchaný hnedý kožený kabát. Vyzeral ako tulák, čo sa vláči po svete s nejakým cirkusom alebo bandou kolotočiarov. Cívil na telefón, ako keby čosi také videl prvý raz v živote. Potom ho vzal do ruky, po chvíľke váhania stlačil zelené tlačidlo a priložil si telefón k uchu.

Hoffmanna sa v tej chvíli zmocnila vražedná zlosť. Doslova ho celého zaplavila. „Vypadni z môjho domu, ty sukin syn,“ povedal pokojným tónom a potešilo ho, keď sa muž v kuchyni vystrašene strhol, ako keby dostal elektrický šok. Horúčkovo sa rozhliadal po miestnosti, vrhal vyplašené pohľady na všetky strany, až sa nakoniec zadíval na okno. Na okamih sa jeho oči stretli s Hoffmanno-

vými, ale ani o tom netušil, lebo videl iba tmavé sklo. Ťažko povedať, kto z nich bol viac vystrašený. Potom muž v kuchyni odhodil mobilný telefón na stôl a prekvapivo svižne sa rozbehol k dverám.

Hoffmann zakľal a okamžite vyštartoval späť k hlavnému vchodu, v kvetinovom záhone sa niekoľkokrát potkol, takmer pritom stratil papuče a vyvrtol si členok. Lapal po dychu, ale ani na sekundu nepoľavil. Keď dobehol k druhému rohu, počul prudké plesnutie vchodových dverí. Usúdil, že votrelec vzal nohy na plecia a trieli k ceste; o pár sekúnd prebehne priamo popri ňom. Ale mylil sa, muž sa neobjavil. Musel sa teda zatvoriť v dome.

Preboha, nie, zašeptal Hoffmann. Bože, len to nie!

Kľučkoval k dverám, čo mu sily stačili. Baganče stáli presne tam, kde ich našiel – zlovoľne naňho vyplazovali popraskané jazyky. Roztrasenými prstami vytŕkal vstupný kód. Stále vykrikoval Gabriellino meno, hoci ich spálňa sa nachádzala na opačnej strane domu a bola iba malá šanca, že by ho počula. Ozvalo sa kliknutie a zámkový mechanizmus sa uvoľnil. Prudko otvoril dvere a zarazil sa. Hala bola ponorená do tmy čiernej ako smola.

Na okamih zostal stáť na prahu a snažil sa lapiť dych. V duchu odhadoval vzdialenosť, čo ho delila od schodiska, potom zvážil svoje šance a vrhol sa do tmy. „Gabriele! Gabrielle!“ vykrikol. Od schodiska ho delilo už len pár krokov, keď vtom zrazu akoby celý dom explodoval, schody sa prepadli, podlaha sa prudko zdvihla a steny sa rozleteli do noci.